

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๒๘ ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๔๓

คาถาข้อบรณ

วันพรุ่งนี้ก็จะไปเทศน์ที่วัดบ้านภู บ้านภูนี้เป็นสถานที่ที่เอาหลวงปู่มั่นเรามาพักที่นั่นเพื่อจะไปสกลา พักที่วัดบ้านภู เขาเลยมีงานเป็นที่ระลึกต่อท่านในวันพรุ่งนี้ วันพรุ่งนี้ฉันเสร็จแล้วก็ไป ไปเทศน์ตอนบ่ายโมง เสร็จแล้วก็กลับมา ไม่ค้าง ส่วนหนองผือ นั้นเป็นเดือนพฤศจิกายน เขามานิมนต์วันที่ ๙ ไปค้างคืนที่หนองผือคืนหนึ่ง วันที่ ๑๐ ก็เป็นวันงานครบรอบมรณภาพท่าน ไปค้างคืนหนึ่งแล้วกลับมา นี่หมายถึงวันที่ ๙ ที่ ๑๐ พฤศจิกายน ส่วนเดือนนี้จะมีขึ้นวันพรุ่งนี้ ฉันเสร็จแล้วเราก็ไป นาน ๆ รับให้ทีหนึ่ง เดียวนี้เราจดหมดแล้วนะที่เทศน์ทั่ว ๆ ไป จดหมด เราก็ประกาศออกแล้ว เราจะรับให้เฉพาะที่จำเป็น ๆ เพราะธาตุชั้นธ้ออ่อนมากเวลานี้ ไปไหนไม่รอดแล้ว จำเป็นก็ถูกละไปอย่างนั้นละ เพราะเห็นแก่บ้านเมืองของเรา

เราเห็นจริง ๆ เราไม่ได้เหมือนใคร ทุกอย่าง เต็ดทุกอย่าง เต็ดดีนะไม่ใช่เด็ดชั่วเด็ดทุกอย่าง ช่วยพี่น้องชาวไทยก็เรียกว่าเด็ดขาดทุกอย่าง ขึ้นเวทีแล้วไม่ถอยเลย ธรรมมียังไงจะออกเต็มเหนี่ยวของธรรม ไม่สนใจกับอะไร ๆ ที่มาขัดมาแย้งกวาดราบไปเลย เทียว นั่นคือธรรม ถ้าลูบหน้าปะจมูกอย่างนี้ใช้ไม่ได้ ไม่ใช่ธรรม ธรรมต้องเป็นธรรม จึงเป็นที่ตายใจของโลกได้ เพราะฉะนั้นเวลาออกสนามด้วยธรรม ธรรมต้องออกล้วน ๆ เลยเทียว เป็นอย่างนั้น นี่ก็ช่วยพี่น้องทั้งหลายมาที่จะร่วม ๓ ปีแล้วนะ เราก็บอกไว้ว่าไม่น่าจะเลย ๒ ปี นี่ก็ร่วมเข้า ๓ ปีแล้ว

เมื่อวานนี้ทองคำได้ ๖ บาท ๓๘ สตางค์ ดอลลาร์ได้ ๕๘ ดอลลาร์ ทองคำทั้งหมดเวลานี้รวมทั้งฝากและมอบแล้ว ทั้งทองคำที่ได้ใหม่นี้เป็นจำนวน ๒,๒๕๒ กิโล ยังขาดอยู่อีก ๑,๗๔๘ กิโล จะครบจำนวน ๔ พันกิโล กรุณาทราบตามนี้

เราพยายามจะให้ทองคำมากที่สุดคราวนี้นะ อันนี้เราก็ได้เคยพูดให้พี่น้องแต่เพียงเกริ่น ๆ ไว้เลย ๆ ไม่ได้เป็นความปักใจนะ อยู่ในการพิจารณาพิจารณาในหัวใจเราเต็มหัวใจทุกอย่างนั่นแหละ ก่อนที่จะออกมาใช้มาประกาศ พิจารณาเรียบร้อยแล้วค่อยออก ๆ ส่วนมากออกตรงไหนมักจะแม่นยำตรงนั้นนะ ถ้าไม่แน่ยังไม่ออก นี่เราก็กะไว้ทองคำอย่างน้อยต้องให้ได้ ๔ พันกิโลขึ้นไป ขาดแม้สตางค์หนึ่งไม่ได้เลย อันนี้เด็ดแล้วให้ได้ ๔ พันกิโลขึ้นไป ต่อขึ้นไปเรื่อย ๆ ถ้าให้เต็มใจของเราให้สมกับว่าได้เสียสละเพื่อพี่น้องชาติไทยของเราคราวนี้ อย่างเต็มเหนี่ยวของเราแล้ว

ถ้าหากว่าทองคำนี้ทั้งหมดในจุดสุดท้ายแห่งการช่วยชาติคราวนี้ได้ ๑๐ ตันแล้ว เรานอนหลับก็หลับไปเถอะนะ ไม่ต้องมีใครมากุสลา ธมฺมา หลวงตาบัวตายแล้วไป

ไหนนาก็ได้ ทองคำพาเราไปแล้ว เข้าใจไหม เราก็จะไปกับทองคำเท่านั้นแหละ ๑๐ ตัน
นี่ อันนี้เราเพียงเกริ่น ๆ นะ เราไม่ได้แน่นอนนัก แต่ที่แน่แล้ว ๔ พันกิโลนี้ขาดไม่ได้
เลย อันนี้ก็จะต่อยอดไปเรื่อย ๆ ได้มาเรื่อยเพิ่มไปเรื่อยอย่างนี้

เพราะครั้งนี้เป็นครั้งสำคัญแห่งชาติไทยของเรา ควรจะได้เป็นประวัติศาสตร์อัน
ใหญ่หลวง คือทองคำเป็นสำคัญ ดอลลาร์เวลานี้ที่ได้มาแล้ว ๕ ล้านกว่านะ ที่ฝากคลัง
หลวงแล้ว ๔,๒๓๘,๐๐๐ ดอลลาร์ อันนี้เข้าคลังหลวงแล้วตั้งแต่คราวไปมอบที่แรก คราว
หลังที่ต่อมานี้ยังไม่ได้เข้าฝากเข้ามอบนะ ได้ล้านกว่าแล้ว นี่ล่าช้าอยู่อย่างนี้ เราจะไป
ฝากหรือไปมอบคราวนี้ก็มอบไม่ได้นะ ไปกรุงเทพคราวนี้ ก็ต้องอยู่ในธนาคารตามเดิม
ยังออกไม่ได้ รวมแล้วทั้งที่มอบแล้ว ทั้งที่ยังไม่มอบก็ ๕ ล้านกว่าแล้ว พวกดอลลาร์
พวกทองคำ นี่เข้าคลังหลวงทั้งนั้น

ส่วนเงินหมุนเวียนจำนวนที่จะเข้าคลังหลวงแล้วก็ ๘๐๐ ล้านนี้จะเข้า กับบัญชี
ธนาคารเพื่อถนอมทองคำแห่งชาตินี้มี ๒ ธนาคาร ธนาคารไทยพาณิชย์ อุดรฯ แห่งหนึ่ง
ธนาคารกรุงเทพฯ แห่งหนึ่ง เวลานี้เงินที่เข้าธนาคารทั้งสองแห่งนี้ไม่ต่ำกว่า ๕ ล้าน และ
เงินจำนวนนี้ทั้งสองบัญชีนี้ เราก็จะหักเข้าเพื่อทองคำทั้งหมดเลย ไม่แยกออกมาเป็น
เงินหมุนเวียน คือเงินถนอมทองคำแห่งชาตินี้ละ รวมแล้วทั้งสองธนาคารไม่ต่ำกว่า ๕
ล้านแหละ อันนี้เราจะหักเข้าถนอมทองคำทั้งหมดเพื่อทองคำว่างั้นเถอะ ไม่แยกไปไหน
นี่ก็จะเพิ่มเข้าไปเรื่อย ได้ที่ไหนมาเราก็จะดึงขึ้นเรื่อย ๆ

ส่วนเงินหมุนเวียนสำหรับพี่น้องชาวไทยเราพอตะเกียกตะกายก็ให้พากัน
ตะเกียกตะกายไปเสียก่อน เราคิดหมดนะ ขอให้ได้หลักใหญ่คือชาติไทยของเราแน่น
หนามั่นคงด้วยสมบัติอันล้ำค่า คือหัวใจชาติไทยเราได้แก่ทองคำ อันนี้เป็นหลักใหญ่
มากที่เราหมุนตลอดเวลา พยายามให้ได้อันนี้ เพราะฉะนั้นจึงว่าครั้งนี้หากว่าได้ถึง ๑๐
ตัน โอ้ย หลวงตาบ้านี้หลับไหลไปเลยก็ได้ไม่เป็นไร ไม่ต้องนิมนต์พระมากุสลา มาตีกา
ทองคำหนุนเราพอแล้ว เราไปแล้ว ไปกับทองคำแหละ เราไม่ไปอย่างอื่นเราไปกับทอง
คำ ใครมากุสลาให้เราเราก็ไม่เอาเราบอกอย่างนี้เลย เราจะไปกับทองคำ เพราะเวลานี้
เราหาทองคำ ก็เป็นอย่างนั้นจริง ๆ นะ นี่ละความมุ่งอย่างยิ่งต่อชาติไทยของเราเรามุ่ง
ขนาดนั้นละ

คราวนี้เป็นคราวสำคัญ เป็นประวัติศาสตร์แห่งชาติไทยที่ได้ช่วยเหลือชาติไทย
เรา โดยนำศาสนามาช่วยพยุง ไม่อย่างนั้นไม่ได้นะ เรื่องโลกมันสกปรกมากที่สุดจน
กระทั่งจะดูไม่ได้นะ ทำไมจะดูไม่ได้ เอาธรรมจับเข้าไปซิ ถ้ามีแต่เรื่องชุลมุนวุ่นวาย อัน
นี้มีแต่พวกตัวบุงตัวหนอนเต็มอยู่ในส้วมมันก็ไม่เห็นแปลกอะไร ให้เราไปดูที่สูงกว่านั้น
สูงกว่าบุงกว่าหนอนนั้น ไปดูหนอนในส้วมในถ่านเป็นยังไง ต่างกันยังไง นี่เอาธรรมไป

จับปุ๊บมันก็อย่างนั้นแหละ ธรรมนี่เหนือแล้วทุกอย่าง มาดูโลกของเรานี้มันสกปรกเกินกว่าที่จะมาแตะมาต้อง มันเหม็นจุกนะ

แม้เช่นนั้นหลวงตาก็ยังได้อุตสำหรับพยายามตะเกียกตะกาย ทั้งหยิบทั้งกำทั้งขยำ เหม็นคลุ้งไปหมดเต็มจุกของเราเราก็อทนเอา เพราะสิ่งที่มีสาระมันยังเจือปนอยู่ในมุตร ในคุณนั้นเยอะนั่นซิ ถ้าหากว่ามีแต่มุตรแต่คุณเท่านั้นปิดทีเดียวไม่สนใจเลย แต่นี่สิ่งที่เป็นสาระมันยังแทรกอยู่ในมุตรในคุณ คนที่ดียังมีอยู่มากที่จะครองประเทศไทยเราต่อไป ตามบรรพบุรุษที่ท่านพาครองมานั้นยังมีอยู่มาก เราก็อทนแก่ท่านเหล่านี้เอง เราจึงอุตสำหรับพยายามตะเกียกตะกาย ทุกข์ยากลำบากทนเอาทุกแบบเลย เราถึงได้ทำได้นะ

ถ้าหากเราทำตามความสกปรกนี้เราทำไม่ได้ว่างั้นเลย มันเข้ากันไม่ได้เลยกับธรรม ธรรมสะอาดสุดยอด นิสกปรกสุดขีด มันจะเข้ากันได้ยังไง นี่เราก็อุตสำหรับพยายามตะเกียกตะกายอยู่อย่างนั้นแหละ จึงขอให้พี่น้องทั้งหลายได้เห็นใจชาติไทยเราเป็นอันดับหนึ่ง เราเป็นลูกชาติไทยเห็นใจเป็นอันดับที่สอง เรียกว่าลูกชาติไทย ให้ต่างคนต่างชวนชวยพยายาม กัดกันอันใดที่ไม่ดีจะเป็นภัยต่อชาติไทยของเรา ซึ่งเคยย่ำแล้วย่ำเล่า การอยู่การกินการใช้การสอยนี้เป็นภัยต่อชาติอย่างร้ายแรงนะ ถ้าต่างคนต่างนอนใจ ๆ แล้วอันนี้แลคือมหายักษ์จะกินชาติของเราให้จมได้

กินไม่รู้จักประมาณ กินฟุ้งกินเพื่อกินตลอดเวลา เงินหมดไป ๆ ทั่วประเทศไทย ๖๒ ล้านคน มีแต่คนกิน มีแต่คนผลาญทรัพย์สมบัติด้วยการกิน แล้วเป็นยังงัยฟุ้งซิ ๖๒ ล้านคน เพียงแต่จ่ายคนละบาท ๆ ๖๒ ล้านบาทต่อวันแล้วนะ นี่กินไปขนาดนั้นละนะ แล้วการอยู่ อยู่แบบฟุ้งเพื่อเห่อเหิม ตึกรามบ้านช่อง นู่น หอปราสาททิพย์ชั้นดาวดึงส์สู้ไม่ได้ สู้บ้านของมนุษย์ขี้เหม็นนี้ไม่ได้ ขี้ใครหอมเอามาถ้าว่าธรรมเราพูดผิดไป มันเหม็นทุกคนนั่นละ สู้มนุษย์ขี้เหม็นนี้ไม่ได้ อยู่ก็อยู่แบบแข่งเทวดา แต่ตัวจมอยู่ในหัวใจ นั่นคืออะไร คือความสกปรกโสมม บาปกรรมชั่วช้า เต็มอยู่ในหัวใจนั้นหมด แม้ขึ้นไปอยู่บนหอปราสาทชั้นไหน ก็คือเอามุตรเอาคุณนี้ขึ้นไป เลอะเทอะในหอปราสาททั้งหมด นั่นแหละ ไม่มีอะไรสวยงามเลย นี่ละการอยู่ให้รู้จักประมาณ

นกหนูที่ไหนเขามีรังมีรังเป็นที่อยู่ มนุษย์เราก็มียังบ้านมีเรือนเป็นที่อยู่ อย่ำสร้างแบบหุรหุราฟู่ฟ้าเกินบ้านเกินเมือง แขงหน้าแขงหลัง แขงดีแขงเด่นกัน นี่มีแต่แขงเพื่อจมนะ ให้ฟังเสียงธรรม ธรรมท่านไม่ตื่นท่านพอดิบพอดิ ให้อยู่ก็ให้อยู่พอดิ อย่ำเกินเหตุเกินผล ตึกรามบ้านช่องสร้างกันเป็นแถวยาวเหยียด เป็นกิโล ๆ นี่เพื่อความดีความเด่นความปรากฏชื่อลือชื่อนาม อย่ำให้เขาว่าตัวมั่งมีศรีสุข แล้วอะไรก็วันเข้ามา ๆ สร้างสร้างแล้วสร้างเพื่ออะไร ความมุ่งหมายก็อย่ำกร่ำอย่ำกรวย ครั้นสร้างแล้วมันไม่ได้ร่ำได้รวยซิ เขาไม่ซื้อเขาไม่เช่ามันก็ทิ้งเกลื่อนอยู่ บางแห่งต้นไม้เกิดเต็มไปหมดไม่มีใครไปดู

เลย นี่เงินหมดไปเท่าไรแล้ว เงินจากกระเป๋าเจ้าของหมดไป ไปกว้านเอาเงินธนาคารมา
อีก จมด้วยกันไปหมด แล้วไม่มีใครไปเช่าเป็นยังงั้น ความโลภมันทำลายโลกขนาดไหน
ดูเอาซิ นี่ละการอยู่ไม่รู้จักประมาณเสียอย่างนี้

การใช้สอยก็เหมือนกัน ทุกสิ่งทุกอย่างให้ใช้สอยพอเหมาะพอดีอย่าเกินเหตุเกิน
ผล เกินอรรถเกินธรรม เราเป็นลูกชาวพุทธขอให้อยู่พอดีพอดี ใช้พอดี อันนี้สาม
อย่าง การอยู่ กิน ใช้สอย

การคบค้าสมาคมกับเพื่อนกับฝูงกับชาวเมืองในเมืองนอกก็เหมือนกัน นี่การคบ
ค้าสมาคม คบค้ากับเขา เขาจะมากินดับกินปอดเรา หรือเขาจะมาเป็นมิตรเป็นสหายกับ
เราเราต้องดู จิตวิทยามีทุกคนสังเกตรู้ การซื้อการขายอะไรเขาจะเอาไรดีเอาเปรียบเรา
เราให้รู้ การซื้อการขายเป็นไปธรรมดาของโลกที่ประสับประสานกัน ด้วยความอยู่เป็น
หมู่เป็นคณะของมนุษย์เรา ก็มีซื้อมีขายเป็นธรรมดา แต่อย่าให้เลยเถิด การซื้อการขาย
อะไร ๆ มาซื้อหมด ๆ ใช้ไม่ได้นะ

ให้ซื้อในสิ่งที่จำเป็นควรซื้อซึ่งเราไม่มี จำเป็นจะต้องซื้อ ถ้าเรามีอยู่ไม่จำเป็น
ซื้อมาทำไม ของเรามีมาเพื่อจะใช้จะสอยจะอยู่จะกิน ทำไมจะอยู่กินไม่ได้ใช้สอยไม่ได้
มันดีตั้งแต่ของเมืองนอกนั้นหรือ ของเมืองไทยเรานั้นแล้วไปหมด ถ้าอย่างนั้นเมือง
ไทยเราทั้งประเทศแล้วไปหมด ใช้ไม่ได้ เราจะเอาตัวของเราไปประกันว่าแล้วไปหมด
เพราะความฟุ้งเฟ้อของชาติไทยของเรา แล้วเอาไปฝากให้โลกเขาฟังอย่างนั้นหรือ ฟัง
ไม่ได้นะ ให้พี่น้องทั้งหลายทราบไว้

อันใดที่มีอยู่ซึ่งเป็นเนื้อหนังของชาติไทยเรา เอ้า ซื้อกันกิน ขายกันกิน ในเมือง
ไทยของเรา เงินหมุนอยู่ในเมืองไทยไม่ได้ออกไปข้างนอกพอจะฉิบหายวายปวงนะ ส่วน
การจำเป็นที่ควรซื้อจะขาย นี่ก็ประกาศแล้ว โลกมีมาอย่างนั้น แต่อย่าให้เลยเถิดเลย
แดนถึงกับฟุ้งเฟ้อเหิมลิ้มเนื้อลิ้มตัว เห็นของนอกดีกว่าของใน เห็นของเขาดีกว่า
ของเรา แผลกนะเมืองไทยเรา อันนี้ละเป็นสำคัญ อันนี้สำคัญมาก ให้ต่างคนต่างพินิจ
พิจารณา นำไปปฏิบัติตัวทุกคน ๆ แล้วบ้านเมืองของเราก็จะค่อยเจริญขึ้นไป

ให้ต่างคนต่างมุ่งหน้ามุ่งตาเพื่อบำรุงรักษาชาติไทยของเรา อย่าให้สُر่ยุสُر่ร้ายเป็น
การทำลายตัวเอง ทำลายชาติของเราไปในตัวนะ ให้ต่างคนต่างขะมักเขม้น พยายาม
ปรับปรุงแก้ไขตัวเองตามอรรถธรรมที่ท่านสอนไว้ เพื่อรื้อฟื้นชาติไทยของเราขึ้น ถ้าไม่
อย่างนั้นจมได้นะไม่สงสัย ใครจะตำหนิตายเห็นว่าชาติไทยของเราทุกซัจนหนโลกขนาด
ไหนก็ตาม เราชวนขวยหาให้ชาติไทยของเราไม่หยุดไม่ยั้ง นี่ละคือความหนุนชาติไทย
ของเราให้เจริญรุ่งเรือง ใครให้ซื้อก็ตามไม่ให้ซื้อก็ตาม ขอให้ชาติไทยของเรามีความ
สมบูรณ์พูนผล ด้วยการชวนขวยหาของพี่น้องชาวไทยเราทั้งชาติ เราก้เป็นที่พอใจ เข้าใจ

ไหมล่ะ จำให้ตื้นันนี้ เออะอะมีแต่อยากได้ซื้อได้เสียง ตัวชวนขายหามาเพื่อซื้อเพื่อเสียง ไม่มี มีแต่เพื่อทำลายใช้ไม่ได้นะ ให้ระมัดระวังอันนี้ให้ดี วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อนละ ต่อไปนี้จะให้ศิลาให้พร

วันพรุ่งนี้ฉันเสร็จแล้วสาย ๆ หน้อยก็ออกเดินทางไปพรรณา ไปเทศน์ที่นั่นแล้วกลับมา ไม่ค้ำ อันนี้ก็ยังไม่ได้ออกกัน ที่จังหวัดชลาฯ ต้องพิจารณาเสียก่อนให้เหมาะสม จังหวะ ควรไปได้เราก้ไป ที่จังหวัดชลาฯ เขามานิมนต์เมื่อวานนี้ สุรินทร์นี่เขาบอกวันที่ (๓๑ ม.ค.-๑ ก.พ.) ส่วนจังหวัดชลาฯ นั้นน่าจะเป็นจังหวะที่เราลงกรุงเทพฯ ก็แล้วกันนะ ถ้าจากนี้ไปนั่น โห ไม่ไปนะ เราไปกรุงเทพฯก็แยกไปนั่นแล้วกลับมาได้ไม่เป็นไร เรากะว่าระยะนั้น ให้เรากำหนดเสียก่อนว่าจะไปกรุงเทพฯตอนไหน ๆ ส่วนมากจะเป็นธันวาคม

(ลูกศิษย์ขับรถมาจากกรุงเทพฯ) รถวิ่งขนาดไหน ขนาด ๑๑๐หรือ ๑๒๐ คือทางดี ๆ ขนาด ๑๑๐ พอดี (๑๔๐-๑๕๐ ครั้ง) ไหนว่าไง ๑๔๐ เหนอ ฟัง ๆ เดี่ยวจะเป็นแบบหลวงตาคุณนะ หลวงตาคุณ อำเภอด่านขุนทด เขามาขออะไรก็ไม่ว่านะ ท่านให้เหรียญเขาไป ครั้นให้ไปแล้วเขาได้เหรียญก็ขับใหญ่เลยเชียวนะ ขับแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัวเลย ฟาดตั้ง ๑๓๐ -๑๔๐ ขับไป รถแหกกลางไปเลย มากี่มาต่อว่าหลวงพ่อกุณทำไมเหรียญหลวงพ่อกุณเอาไปแล้วไม่เห็นดี รถพาไปลงคลอง สูขับเท่าไรวะ พูดเข้าทำนะ สูขับขนาดไหนขับรถว่าจี้ ก็ฟาด ๑๓๐-๑๔๐ อื้อ กูตั้งแต่ถึงแค่ ๙๐ กูโดดลงรถแล้ว (หัวเราะ) กูโดดลงรถแล้วจะไปตามรักษามิ่งไต่ยังงี้ ตั้งแต่กูเอาชีวิตกูเอาตัวรอดกูก็จะตายแล้ว เลยผ่านไปได้เข้าใจไหม ผู้เฒ่าพูดว่าลงแต่ ๙๐ ๙๐กูโดดลงรถแล้ว กูจะไป ๑๒๐ -๑๓๐ไต่ยังงี้ กูโดดลงรถเอาตัวรอดกูก็พอตาย เลยตกลงรอดไปได้นะ นี่ระวังนะ ไม่มีหลวงตาคุณมารับรองเรานะ

พูดอย่างนี้ก็ระลึกถึงท่านอาจารย์ผั้นนะ ท่านจะเป็นอะไรของท่านละ แต่เรื่องธรรมดาไม่ได้นะ ท่านพูดออกมา ท่านเอาเหรียญให้เขา ให้หมอด้วยนะ ให้เหรียญกับเขา พอยื่นเหรียญให้ปั๊บ รถคว่ำก็ไม่ใช่อันตรายท่านว่าอย่างนั้นนะ รถคว่ำก็ไม่ใช่อันตราย เขาได้เหรียญจากท่านไปเขาก็ขับรถอย่างว่า อย่างหลวงพ่อกุณแหละ ฟาดไปรถมันก็ลงไปนั่น ไม่ใช่อันตราย ไม่มีอะไรเสียเลย ก็แปลกอยู่นะ คือรถคว่ำก็ไม่ใช่อันตรายท่านว่า พอยื่นให้ท่านว่ารถคว่ำก็ไม่ใช่อันตราย และเขาไปก็เป็นเทียนนั่นเอง เขาไปก็ฟาดซี้ก็ยิ่งบ้าเห่อใหญ่ละได้เหรียญแล้ว เลยพาลงคลอง แต่ไม่ใช่อันตรายนะ ไม่มีอะไรเสียหายเลย รถก็ดี อะไรก็ดี อันนี้ก็น่าคิดอยู่นะ ท่านพูดออกมาเอง ส่วนหลวงพ่อกุณท่านพูดอีกแบบหนึ่ง (หัวเราะ) เพียงถึง ๙๐ กูโดดลงรถแล้ว (หัวเราะ) กูจะไป

ตามรักขามิ่งอะไร ตั้งแต่รักษาชีวิตถูกก็เกือบจะไม่รอด(หัวเราะ) แก่ดี เข้าใจไหม เออ นำฟังนะ หลวงพ่อคุณนี่นำฟัง

อะไรอีกว่ามา (มาจากกรุงเทพฯคะ คณะกรมทางหลวงมากราบ) กรมทางหลวง กรุงเทพฯเธอ เออ (๔๐ คนคะ) จะไปที่ไหนบ้างละวันนี้มีทอดกฐินอะไร เพราะงานนี้ มันเกี่ยวกับกฐิน (ตั้งใจมานี้ มานี้ก่อนเลยมากราบท่าน) มาที่นี้ก็ดีแล้วแต่ไม่มีเหรียญ แจกนะ ถ้ามีเหรียญแจกมันต้องหาทางออกไว้ก่อนแล้ว(ขอให้ได้มากราบท่านก็ดีแล้ว เจ้าคะ) พอเท่านั้นแหละพอ นี่บอกเขาไปพวกที่มีวาสนาไป ไปให้ระมัดระวัง นะเรา สอน วิชาเราสอนอย่างนั้นนะ ไปด้วยความระมัดระวัง ความปลอดภัยเป็นอันดับหนึ่ง เวลาเวลาถึงเมื่อไรไม่เป็นไร ขอให้ปลอดภัย ให้พากันระมัดระวังอย่าลืมหันตัว สิ่ง คาถาของเราเป็นแบบนี้ (หัวเราะ)

คาถาของหลวงพ่อกุณ ให้เอาไปเถอะ ฟาดเต็มเหนี่ยว ๑๓๐-๑๔๐ รถฟาดลง คลองไปนั่น กลับมาต่อว่าท่านว่า เหรียญของท่านไม่ดี ไม่ดียังไง อ้าว ก็ให้เหรียญพวก ผมไปแล้วผมขับรถไปก็ไปลงคลองละซี สูเหยียบเท่าไร ผมเหยียบ ๑๓๐-๑๔๐ โอ๊ย กู โดดลงรถตั้งแต่ ๙๐ นั่นแล้ว กูไม่ได้คุ้มครองสู กูโดดลงรถ กูคุ้มครองกูเอาตัวรอดเป็น ยอด กูจะไม่คุ้มครองกูได้ยังไง รอดตัวไปได้เลยเข้าใจไหม

เวลาหลวงตาไปมีอีกคาถาหนึ่ง ขับรถสูขับให้ตื่นนะเท่านั้นนะ กูจะนอน (หัวเราะ) เป็นอย่างนั้นนะเราสั่งลูกศิษย์เรา สูขับรถให้ตื่น กูจะนอน แล้วก็นอนเลย รอดจะไปที่ไหนไม่สนใจเลย คาถาเราเป็นแบบนี้ เราไม่ได้บอกว่าคาถาเราใช้แบบไหน เราใช้แบบสูขับรถให้ตื่น กูจะนอน (หัวเราะ) แล้วก็นอนเลยจริง ๆ เอกเขนกไม่สนใจ นอนภาวนาเรื่อยไปเลย รถก็พาไปเรื่อย(หัวเราะ) นี่คาถาของเราบอก มอบให้รถมอบ อย่างนั้น สูขับให้ตื่น เท่านั้นแหละ จำได้ไหมละคาถาหลวงพ่อกุณ ได้คนละคาถาๆ ไปก็ เป็นอย่างนั้นจริง ๆ พอล้มปีบลงไปแล้วเท่านั้นไม่ได้สนใจกับอะไร รถวิ่งหรือไม่วิ่งก็ตาม จิตภายในนี่ไม่ไปไหนเลยละ เขาก็ขับของเขาด้วยความระมัดระวัง

พอพูดอย่างนี้แล้ว ก็ยังระลึกถึงเขาวลิตแต่ก่อนเป็นลูกศิษย์ ขับรถไปกรุงเทพฯ ส่งเสียเราไปกรุงเทพฯ ถึงเวลาเราจะกลับก็ไปรับมา ถึงเวลาไปก็ส่งไปนั่น เวลาจะไปนี่สู ต้องเอารถนี้ไปเข้าอุเสียก่อน ไปดูซ่อมให้ละเอียดล่อนะ ถ้าหลวงตานี้ตายแล้ว ทั่ว ประเทศไทยนี้จมไปหมดนะว่า คนนี้พูดแบบนี้ ถ้าหลวงตาตายเสียองค์เดียว ประเทศไทยนี้เหมือนจมไปหมด ๆ นะ สูต้องดูรถให้ดี เวลาเราจะไปกรุงเทพฯ รอดจะดีขนาด ไหนก็ต้องเอาไปเข้าอุเสียก่อน ไปตรวจเครื่องเคราเรียบร้อย ตลอดทุกครั้งละ แก่เป็น อย่างนั้น

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ท้นต่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet
www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd